

Thích Anh

Contents

Thích Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	11
8. Chương 8: Kết Thúc	13
9. Chương 9: Phiên Ngoại (hoàn)	15

Thích Anh

Giới thiệu

Thể loại : Đô thị tình duyên, nhân duyên tình cờ gặp gỡ, HE. Nội dung then chốt: vai chính: Dương Dục / vai phụ: Lã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-anh>

1. Chương 1

Dương Dục, 26 tuổi, tốt nghiệp chuyên ngành giáo dục mầm non trường đại học danh tiếng thành phố H, hiện đang nhậm chức tại trường mầm non địa phương, từ khi trở thành giáo viên mầm non, tục xưng: bảo mẫu.

Trước kia khi ở tuổi 13, thầy Tiểu Dương từng có một cái nhũ danh: gọi là ‘em bé’, tất cả lỗi lầm đều do ông trời đem hết gien tốt của bố Dương mẹ Dương nhét cho Dương Dục: khi còn nhỏ, mắt thì to, tóc ngắn mềm mại, lông mi dài nhấp nháy nhấp nháy, khuôn mặt tròn tròn trắng hồng như trái táo, còn có đôi môi căng mọng hồng hào, Dương Dục so với mấy con búp bê tinh xảo trong cửa tiệm đồ chơi không thua kém chút nào. Thậm chí lúc Tiểu Dương Dục cười lên, đôi mắt còn biến thành vầng trăng non lưỡi liềm, hai bên gò má cao xoáy sâu thành núm đồng tiền, khiến cho người ta chết mê chết mệt.

Hàng xóm cùng phố, bác trai bác gái đều yêu thích khuôn mặt của Tiểu Dương Dục, giống như gặp được thiên thần nhỏ, thân mật đặt cho cậu cái tên ‘em bé’.

Lúc đầu, nhũ danh ‘Dương em bé’ này chỉ có trưởng bối yêu quý gọi cục cưng Tiểu Dương Dục, chỉ là, không biết thằng nhóc gấu đen nào đem cái nhũ danh này rêu rao đến trường, từ đó bạn học cùng lớp cũng bắt đầu gọi ‘em bé’ đến khi trưởng thành, ngắn gọn hô một tiếng ‘em bé’ là xong. 13 tuổi là lúc tâm lý trẻ nhỏ vô cùng mẫn cảm, Tiểu Dương Dục sau lần thứ n bị các bạn học chọc chọc lúm đồng tiền, kéo kéo tóc gọi ‘em bé’, nghĩ một chút, sau đó hỏi mượn bạn nữ ngồi phía sau một cái kéo. Cầm kéo trong tay, Tiểu Dương

Dực lưng eo thẳng tắp đi một mạch lên bục giảng, hướng về phía nhóc con bạn học còn đang há miệng kinh ngạc vì động tác của mình mà nói: “Tớ tên Dương, Dực.” Nói xong, cậu nhóc nắm lấy túm tóc lòa xòa trước trán, sau đó giờ kéo một nhát cắt xuống, lại cắt ba bốn nhát nữa, tóc đã ngắn lùn cùn. Mấy bạn nam trước đây còn vừa kéo tóc chọc má Tiểu Dương Dực vừa cười cũng bị hành động này của cậu nhóc dọa sợ, nhát thời trở lên chậm chạp, lấp ba lấp bắp đáp: “Biết,...biết rồi.” Thật ra bây giờ Dương Dực không hề tức giận, hay trong trạng thái phẫn nộ gì, trái lại trong lòng cậu bây giờ rất bình tĩnh. Cậu nhóc không thích cái nhũ danh này, cho nên cậu lựa chọn cắt tóc, mặt mày nghiêm túc không để lộ núng đồng tiền, để cho bạn học thay đổi về ấn tượng bên ngoài của cậu.

Cậu cảm thấy cách này có thể có kết quả, mà cũng làm theo rồi, sau này cứ tiếp tục làm như vậy là được. Từ đó, mỗi lần có người gọi Dương Dực là ‘em bé’, Dương Dực sẽ nghiêm túc, hướng người đó giới thiệu lại đầu ra đó: “Tôi tên Dương Dực”. Thời gian dài, mọi người cũng đều sửa lại, dần dần không còn ai gọi cậu là ‘em bé’ nữa. Cũng từ đó mà sau này, Dương Dực quanh năm để đầu cắt cua, mặt cũng luôn luôn nghiêm túc, không bao giờ để bản thân lộ ra núng đồng tiền trên hai má.

Mười mấy năm qua đi, ‘em bé’ đã biến mất, nhưng Dương Dực lại luyện thành một bộ mặt đơ.

Mặc dù mặt đơ, nhưng ở chung với nhau lâu, mọi người đều rất thích cậu trai mặt không có biểu cảm gì này, dáng người thì đẹp, làm việc lại chăm chỉ, bất kể là việc của ai, chỉ cần giao đến tay Dương Dực, anh cũng sẽ dùng thái độ nghiêm túc cẩn thận hoàn thành. Tuy ít nói, nhưng mỗi lần đều rất chuyên chú lắng nghe người khác thảo luận, đồng ý sẽ gật đầu, mà không đồng ý thì cũng không cắt ngang lời người khác, chỉ đợi sau khi người đó nói xong thì bổ sung một vài câu tỏ rõ quan điểm của bản thân. Khi gặp phải sự không đồng tình của người khác, cũng sẽ không lớn tiếng phản bác, mặt đỏ tía tai tranh luận, trong lòng có ý kiến riêng của mình thì không dễ dàng thay đổi, mà tôn trọng ý kiến riêng của người khác.

Ở chung với Dương Dực sẽ có cảm giác được tôn trọng, vô cùng thoải mái, khiến bản thân không tự chủ được mà thả lỏng, trầm tĩnh lại. Loại cảm giác này không phải chỉ người trưởng thành mới cảm nhận được, mà đám nhóc con lớp Dương Dực cũng rất thích thầy Tiểu Dương của chúng, thường thân mật gọi “Anh Tiểu Dương.”

Chẳng hạn như, cậu bạn nhỏ Lăng Ninh đang ôm đùi Dương Dực, khát khao nhìn Dương Dực, có vô hạn lời muốn nói với Dương Dực đây.

Dương Dực cúi người ngồi xổm xuống, bình tĩnh chăm chú nhìn Lăng Ninh nhỏ: “Có chuyện gì vậy?”

Cậu bạn nhỏ Lăng Ninh đưa tay ra, nâng mặt Dương Dực, miệng còn mùi sữa tuyên bố: “Anh Tiểu Dương, chúng ta kết hôn đi!”

“.....” Nếu như là người khác, đại khái là cười cười dõ: “Được đó, vậy em phải mau mau lớn một chút.” Nhưng Dương Dực lại nghiêm túc suy nghĩ, hỏi: “Sao em lại muốn kết hôn với anh?”

“Bởi vì em thích anh Tiểu Dương, em muốn chơi cùng anh. A, em vẫn còn quá nhỏ, chúng ta không thể sinh em trai, không thể cùng đi nhà trẻ, không thể...” Bé Lăng Ninh chau mày, hai mắt nước mắt lưng tròng, “Anh Tiểu Dương, hay anh kết hôn với cậu của em đi, cậu cũng trở sắp về rồi!”

Tưởng tượng anh Tiểu Dương kết hôn với cậu, sau đó hai người sẽ cùng nhau sống ở nhà mình, cùng mình chơi, nghĩ đến đó bạn nhỏ Lăng Ninh đã vui đến khua chân múa tay.

“Anh là đàn ông, cậu của em cũng là đàn ông, bọn anh không thể kết hôn.” Nói xong nhìn thấy nhóc con Tiểu Lăng cấp tốc bịt kín hơi nước trong đôi mắt to ngập nước, Dương Dực lại bổ sung: “Không thể sinh em trai để cùng em đi nhà trẻ.”

“Vậy mẹ với bà nội em là con gái nha!”

“Mẹ em kết hôn với ba em, ông nội em kết hôn với bà nội em, một người chỉ có thể kết hôn với một người.”

“Oa~~ vậy em không muốn có em trai nữa, anh Tiểu Dương, anh kết hôn với cậu của em đi! Em rất thích cậu nhỏ, cũng rất thích anh Tiểu Dương! Hai người kết hôn rồi, có thể đi chơi cùng em nha!” chu chu môi, bạn nhỏ Lăng Ninh phồng má, hai má phúng phính như bánh bao cọt lên mặt Dương Dực, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

“Hai người phải yêu nhau mới có thể kết hôn với nhau, anh không quen biết cậu của em, không thể kết hôn cùng cậu em được.”

“Hai người nhất định sẽ kết hôn với nhau.” Nắm tay thành nắm đấm, bạn nhỏ Lăng Ninh tràn trề nhiệt tình.

“.....”

2. Chương 2

Trẻ con là một loại sinh vật tương đối thần kì, một giây trước còn đang lăn lộn gào khóc trên mặt đất, thế mà một giây sau đã có thể ngay lập tức mặt đầy nước mắt nhìn bạn cười to. Cũng có lúc có vài chuyện bạn vốn đã vút nó vào một góc trong đầu, sớm quên không còn gì, thì chẳng nhóc ấy lại có thể nhớ rõ rõ ràng ràng.

“Anh tiểu Dương, mau nhìn, mau nhìn, cậu của em ở đây này!” Sau một tuần sự kiện bạn nhỏ Lăng Ninh tuyên bố tuyên ngôn đòi kết hôn, vào buổi sáng đẹp trời nào đó, Dương Dục được diện kiến vị cậu nhỏ thần bí kia của Lăng Ninh: một thân tây trang đen tuyền thẳng tắp, tóc nâu đậm cắt ngang trán hất gọn ra đằng sau, ngũ quan anh tuấn được trưng diện toàn bộ. Phía sau cặp mắt kính gọng đen huyền là đôi mắt phương hẹp dài, lúc này đang phát ra ánh sáng dịu dịu.

Thực sự là một sự di truyền gen hùng mạnh, âm thầm so sánh khuôn mặt của hai cậu cháu, lại nhớ đến việc trước kia có gặp qua ông bà Ninh, Dương Dục liền thu được kết luận, cảm khái: lớn lên đều đẹp trai như vậy...

“Chào anh, tôi là cậu của Lăng Ninh, Lăng Vân.” Cậu Lăng cười lên khiến người ta hoa mày chóng mặt, thật dễ dàng choáng váng.

“Chào anh, tôi là Dương Dục, thầy giáo của Lăng Ninh.” Dương Dục vươn tay phải ra bắt tay biểu thị sự lịch sự, vừa định thu tay về, bạn nhỏ Lăng Ninh đứng giữa hai người liền hưng phấn nhảy nhót tưng bừng: “Anh tiểu Dương, cậu của em rất tuấn tú, rất đẹp trai phải không, nhìn có ưng hay không!”

“Rất đẹp trai, không có ưng.” Dương Dục ngồi xổm xuống ôm lấy nhóc Lăng Ninh, dàng hoàng trịnh trọng trả lời, hỏi thêm một điều đang nghi vấn trong lòng: “Em học đâu ra nhiều từ như vậy ”

“Ai nha, anh tiểu Dương!” bạn học Lăng Ninh cau mày, một bộ chỉ tiếc không rèn sắt nên kim.

Cậu Lăng đứng một bên, cười cười.

Thời gian không còn sớm, người người túm năm tụm ba đưa trẻ nhỏ đến lớp học ngày càng đông,

“Phiền anh trông Lăng Ninh giúp tôi, tối tôi sẽ qua đón thằng bé.” Cậu Lăng gật đầu chào.

“Đi thông thả.”

“Lăng Ninh, chú Trần không đến đón em sao” Sau khi tiễn Lăng Vân, Dương Dục mới hỏi.

Chú Trần là tài xế riêng của nhà Lăng Ninh, trừ ngày khai giảng đầu tiên của Lăng Ninh là do ba mẹ đích thân đưa đến, về sau hầu như ngày nào cũng do chú Trần phụ trách đưa đón cậu nhóc.

“Cậu nói sau này cậu sẽ đưa đón em!” Lăng Ninh hoan hô vui sướng nhảy nhót.

“Trước kia có thấy cậu em đến đón em đâu” Dương Dục dạy Lăng Ninh từ khi nhóc con học lớp nhỏ đến lớp lớn trường mẫu giáo, mà hai năm qua lại chưa lần nào gặp vị cậu Lăng này, đương nhiên ba mẹ nhóc Lăng Ninh đáng vẻ luôn luôn bận rộn, cũng rất ít khi đưa đón con đi học.

“Trước kia cậu ở nước Pháp, chỉ có nghỉ lễ Tết mới trở về, mỗi lần cậu về đều mua cho em rất nhiều đồ chơi, còn đưa em đi chơi ở thật nhiều công viên giải trí, cậu là người em thích nhất nha!” nói xong, nhóc Lăng Ninh lại cố chấp bổ sung thêm một câu: “Cậu ấy là....là...đàn ông tốt! Đúng, là người đàn ông tốt! Anh tiểu Dương, anh phải cố lên nha~”

“.....”

Chạng vạng năm giờ mười phút, Lăng Vân đến lớp học, lúc này đám trẻ con trong lớp hầu như đã được bố mẹ đón về, chỉ còn dư lại Lăng Ninh bé nhỏ ngồi ở cái ghế con, trong tay cầm mấy bông hoa làm bằng giấy, từng cái từng cái truyền cho Dương Dực đứng bên cạnh dán lên tường.

“Lăng Ninh, đi lấy cặp sách.” Dương Dực nghe thấy tiếng vang ở phía sau, quay đầu liền thấy Lăng Vân đi vào lớp học, liền quay sang kêu nhóc Lăng Ninh về nhà.

“Muộn thế này rồi mà thầy Dương vẫn còn bận việc sao” Lăng Vân tay cầm cặp sách nhóc Lăng Ninh, đi đến chỗ Dương Dực đứng.

“Ừm, cũng muộn rồi, hai người mau về đi.” Dương Dực bỏ cuộn băng dính đang cầm trong tay sang một bên, quay sang nhìn hai cậu cháu nghiêm túc đề nghị.

“Vừa rồi có đi ngang qua Lý Ký, mua ít điểm tâm ở đó, nếu anh không chê, thì ở lại ăn thử một chút.” Lăng Vân giơ mấy hộp điểm tâm trong tay lên, không chờ Dương Dực trả lời liền đặt lên bàn, “Tôi đưa Lăng Ninh về trước, thầy Dương, ngày mai gặp lại.” nói xong liền dắt nhóc Lăng Ninh rời đi.

“.....”

Dương Dực mở nắp hộp điểm tâm, trong hộp từng miếng bánh ngọt được sắp xếp khéo léo chỉnh tề. Dương Dực cầm một miếng bánh cho vào miệng, cảm giác mềm mại ngọt ngào lập tức tan ra tràn ngập đầu lưỡi. Anh thỏa mãn híp híp mắt, điểm tâm ngọt của cửa hàng Lý Ký quả là càng ngày càng ngon, có điều cửa hàng Lý Ký này chỉ có một gian hàng ở gần thành phố H, cách nhà trẻ hơn nửa thành phố, muốn ăn một lần cũng không dễ dàng. Cậu Lăng quả là một người tốt, nghĩ vậy, Dương Dực lại nhanh chóng xử lý vài miếng bánh ngọt, phần còn lại thì đẩy nắp hộp lại cất mang về. Ôm hộp điểm tâm, Dương Dực nghĩ sau khi về đến nhà sẽ ăn bánh ngọt với chút sữa, trong lòng thích đến bong bóng bay tứ tung.

Mùa đông buổi tối luôn đến rất sớm, lúc hai cậu cháu họ Lăng đi ra khỏi nhà trẻ, mới chỉ hơn năm giờ chiều, vậy mà bầu trời đã tối đen rồi.

“Cậu cậu, cậu thích anh tiểu Dương không” nhóc Lăng Ninh nắm tay Lăng Vân, ngược đầu hỏi.

Lăng Vân nở nụ cười, đáy mắt lưu chuyển đốm sáng nho nhỏ, chớp mắt liền ẩn trong vệt tối cuối chân trời.

Thích, rất thích.

Dương Dực, đã lâu không gặp.

3. Chương 3

Đưa Hàn Phong vào lớp, Dương Dực liền tháo găng tay, mở máy sưởi ấm, sau đó mang hộp cơm và bình giữ nhiệt cầm trong tay đặt sang ngăn tủ. Thấy thời gian còn sớm, Dương Dực lấy mấy vật liệu tối hôm qua làm dở, chuẩn bị hoàn thành cho xong.

“Tiểu Dương, cậu đến rồi.” Tô Nguyệt khép lại cổ áo bành tô, tay ôm một cốc trà nóng đến chỗ Dương Dực, “Tiểu Dương, bản báo cáo kia cậu viết xong chưa”

“Xong rồi, chị Tô.” Dương Dực mở cặp lấy tập văn kiện đưa cho Tô Nguyệt, “Dựa theo phương án chị đưa ra em đã phân ra ba phần chính, còn lại là những vấn đề có liên quan đến tài liệu, chị xem thử xem.” Tô Nguyệt là giáo viên lâu năm của trường mẫu giáo, thái độ làm người mẫu mực, được mọi người vô cùng kính trọng. Lần này cấp trên gửi xuống công văn yêu cầu nhân viên làm bản báo cáo khảo sát, do không thành thạo các thao tác máy tính nên tìm Dương Dực giúp đỡ.

“Tốt.” Tô Nguyệt nhận bản tư liệu, mở bên trong liền thấy các phần tài liệu đều được dùng kẹp phân loại sắp xếp khoa học, phía trên còn dán một tờ giấy ghi tất cả nội dung được tóm tắt, trong lòng không khỏi âm thầm gật đầu. Người trẻ tuổi làm việc kỹ lưỡng có trật tự, lại không kiêu ngạo không vội vàng, luôn khiến người khác phải nhìn bằng con mắt đánh giá cao thêm mấy phần. Hơn nữa xem kỹ càng nội dung bên trong, đều đầu vào đầy, nội dung chặt chẽ cẩn thận, trong lòng càng thỏa mãn, nét cười trên mặt lan đến nếp nhăn nơi khóe mắt sâu thêm mấy phần.

“Viết rất tốt, tiểu Dương, cậu vất vả rồi!” Tô Nguyệt híp mắt cười vỗ vỗ vai Dương Dực.

“Không vất vả.” Dương Dực lấy bình giữ nhiệt trên tủ, mở nắp rót vào bát sứ trắng, đặt một cái thìa vào trong đĩa qua, “Chị Tô, sáng nay em nấu chút chè, chị nếm thử xem thế nào.”

“Ai da, được.” Tô Nguyệt nhận bát sứ trắng, dưới lớp nắm tuyết, nước chè màu hạt tiêu sền sệt, hạch đào, lê tuyết với mâm xôi. Nếm thử một thìa, mềm mịn ngọt ngào. Tô Nguyệt nhắm mắt lại, lặng lẽ cảm nhận cảm giác của mùi vị ngon ngọt ấm áp chảy xuôi trong khoang miệng. “Tiểu Dương, tay nghề của em thật cao siêu nha.” Tô Nguyệt tự đáy lòng than thở.

“Là nhờ bột hạch đào chị Tô mang cho chất lượng tốt.” Ít tạp chất, vào miệng càng thêm mềm mại.

“Nguyên liệu nấu ăn cho dù tốt, không có một bếp trưởng tay nghề cao thì cũng vô ích. Tiểu Dương, sau này cậu mà muốn tìm bạn gái thì nên dẫn đến đây, để chị Tô mở cửa ả cho cậu, đàn ông tốt như cậu, không thể để người ta bắt đi một cách dễ dàng được.” Tô Nguyệt trêu ghẹo.

“Anh tiểu Dương, em tới rồi.” người còn chưa thấy đâu, âm thanh của nhóc con Lăng Ninh đã đến trước rồi.

“Cô giáo Tô, buổi sáng tốt lành.” Tiểu quỷ tinh nghịch Lăng Ninh vừa thấy Tô Nguyệt cũng đứng ở trong lớp học, liền nhanh chóng ngoan ngoãn cung kính chào hỏi Tô Nguyệt trước tiên, sau đó chạy đến ôm đùi Tô Nguyệt cọt cọt làm nũng, “Cô Tô nha, thật lâu không được gặp cô, em rất nhớ cô nha.”

“Nhóc con, luôn không biết lớn nhỏ với anh Tiểu Dương.” Tô Nguyệt cưng chiều sờ sờ cái đầu lông xù của Lăng Ninh.

“Hi hi, em đi tìm anh tiểu Dương chơi nhé!” Nhóc con Lăng Ninh buông tay chuyển hướng chạy ào vào ***g ngực Dương Dực.

Dương Dực ôm Lăng Ninh, phát hiện ra Lăng Vân cũng đang ở đây, khoanh tay đứng dựa ngoài cửa nhìn vào, mặt tràn ý cười. Nụ cười nhàn nhạt nhẹ nhàng làm phồng lòng người, khiến cho bên trong cơ thể cũng theo đó mà ấm áp. Theo bản năng, Dương Dực kéo kéo khóe miệng, nhưng ngay sau đó lại cảm giác được cơ mặt cứng ngắc của bản thân, cũng không biết người khác nhìn vào chỉ thấy đáng vẻ khó chịu của mình. Anh xoa người lấy hộp điểm tâm và bình giữ nhiệt đưa cho Lăng Vân, “Cảm ơn mấy món điểm tâm của anh, mùi vị rất ngon. Đây là quà đáp lễ, mong anh nhận lấy.”

“Vây tôi mà từ chối thì thật mất lịch sự rồi.” Lăng Vân vươn hai tay nhận đồ, nét cười càng ngày càng ấm áp.

“Ừm.” Dương Dực gật đầu, người khác có qua thì mình có lại, đây là đạo lý làm người cơ bản.

Hoạt động trong trường mẫu giáo đơn giản mà lại phong phú, chỉ cần chơi, chỉ cần vui chơi an toàn cần thận. Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã đến ngày thứ sáu. Hôm ấy chàng vạng Lăng Vân đứng giờ đến lớp Lăng Ninh, Dương Dực nhìn qua đồng hồ treo tường, năm giờ mười phút. Thời gian đến quả thực vừa vặn, Dương Dực không khỏi cảm khái. Mấy ngày hôm nay, Lăng Vân đều là phụ huynh đưa Lăng Ninh đến lớp sớm nhất, mà cũng là vị phụ huynh đến đón nhóc con nhà mình muộn nhất, xem ra công việc khá bận rộn nhưng vẫn bớt chút thời gian đưa đón nhóc con, thực sự là rất thương yêu Lăng Ninh mà! Dương Dực âm thầm gật đầu trong lòng, Lăng Vân làm việc gì đều theo một dáng vẻ tao nhã thành thực, ở chung với anh ta lại rất thoải mái. Hơn nữa, Lăng Vân có vẻ cũng là người ưa thích đồ ăn ngọt, chàng vạng mỗi lần đến đón Lăng Ninh đều xách theo điểm tâm ngọt, mà mùi vị thì luôn tương đương nhau, điều này khiến Dương Dực cảm thấy thật không thể tốt hơn.

“Anh đến rồi.” mấy ngày nay buổi tối thì người mang theo điểm tâm, buổi sáng thì người làm đồ ngọt đáp lễ, trong khoảng thời gian liên tục hình thành một loại hẹn ngầm ăn ý, quan hệ càng ngày càng gần gũi, “Điểm tâm hôm nay là gì” tuy rằng trên mặt Dương Dực không bộc lộ cảm xúc gì đặc biệt, nhưng trong mắt anh vô số ngôi sao đang lấp lánh rực rỡ.

“Anh Hoa Mộ Tư.” Lăng Vân mở nắp hộp giấy, bên trong đặt tám miếng bánh Mộ Tư sắc trắng sữa, phía trên sắp xếp tô điểm từng cánh hoa trắng nõn mịn mà, nhìn vào thực sự vô cùng xinh đẹp.

Dương Dực cầm chiếc thìa sứ đặt bên cạnh, không nhịn được nhanh chóng đào một góc bánh đưa vào miệng, “Thật ngon!”, anh thoải mái hừ hừ nheo mắt, hương vị Anh Hoa Mộ Tư chậm rãi lan tràn trong miệng, thơm ngọt hoàn mỹ.

“Vậy sao” Lăng Vân nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay của Dương Dực, chuyển sang một góc bánh, nếm thử một miếng bánh trong thìa sứ trên tay anh, “Ừm, rất ngon.” Hắn nghiêng người dựa sát về phía Dương Dực, đôi mắt phượng hẹp dài như cười như không, phảng phất tràn đầy vô hạn tình ý.

Dương Dực sững sờ, mặt chậm rãi nóng bừng, “Anh, anh sao....” Cho dù bình thường có bình tĩnh đến đâu thì bây giờ Dương Dực nói năng cũng bị lắp bắp rồi. Cũng may ngay lập tức Lăng Vân liền lùi về sau, một câu nói nháy mắt liền khiến Dương Dực quên đi cảm giác thẹn thùng quần bách vừa rồi, “Cuối tuần này tôi định đưa Lăng Ninh đến công viên giải trí chơi,” hắn liếc qua nhóc Lăng Ninh ngồi bên cạnh, nhóc con liền nhanh nhẩu tiếp lời: “Đúng vậy nha, anh tiểu Dương, anh cùng chúng em đi chơi đi, chúng ta cùng nhau chơi, sẽ rất vui nha!” Lăng Vân sờ sờ đầu Lăng Ninh, tiếp tục nói: “Trùng hợp gần đó có một tiệm bánh ngọt, nghe nói mùi vị không tồi, thấy Dương có rảnh không Chúng ta cùng đến xem thử một chút!”

“Ừm, được!” Nghĩ đến đồ tráng miệng ngon ngọt, Dương Dực liền ngay lập tức đồng ý.

“Vậy cuối tuần gặp lại sau.”

“Tạm biệt.” Có một người bạn cùng chung chí hướng thực tuyệt, Dương Dực nhìn dãy số điện thoại mà Lăng Vân lưu trong di động của mình, vui vẻ mỉm cười.

4. Chương 4

Thứ bảy, Dương Dực dậy từ rất sớm. Anh hấp xong một nồi bánh hình thỏ nhỏ nhân đậu, hâm nóng sữa bò, lấy khăn len quàng quanh cổ hai ba vòng liền vui vẻ ra khỏi nhà.

Dưới lầu của tiểu khu, chiếc xe ô tô màu đen đã đợi từ lâu, đến khi Dương Dực đi tới trước cửa xe, Lăng Vân liền mỉm cười giúp anh mở cửa bên ghế phó lái, vươn tay phải, làm ra một tư thế mời vào tiêu chuẩn.

Trong xe điều hòa mở vừa đủ ấm áp, Dương Dực ngồi tại chỗ hạnh phúc thở dài một hơi. Anh mở hộp cơm, lấy giấy dầu đã chuẩn bị từ trước bọc kín một cái bánh thỏ nhân đậu, sau xé ra một góc nhỏ, thổi vù vù vào chiếc bánh cho bớt nóng, đợi đến khi bánh không còn nóng bỏng tay mới đưa cho bạn nhỏ Lăng Ninh ngồi phía sau, dặn dò: “Ăn chậm một chút, nhân đậu bên trong có thể còn nóng.” Sau đó anh lại làm y như cách ban nãy, bọc lấy một con thỏ đưa sang cho Lăng Vân.

Thỏ nhỏ nhân đậu đầy đủ, trông tròn vo béo mập, phối hợp với hai con mắt làm bằng đậu đỏ, trông thật ngốc manh. Ánh mắt Lăng Vân dần dần sâu, hắn nghiêng mặt sang một bên, quay về hướng Dương Dực mỉm cười, đáng vẻ một mực chờ đợi cho ăn. Dương Dực ngẩn người một chút, tay đã không ý thức được mà đưa đến bên miệng Lăng Vân. Anh nhìn Lăng Vân cắn một miếng bánh thỏ nhân đậu, đầu lưỡi còn nhẹ nhàng liếm vào anh.....anh.....ngón tay trở của anh. Đút một hồi, Dương Dực cảm giác da đầu mình như có dòng điện chạy qua, tê tê đại đại. Anh nhìn thẳng vào Lăng Vân, khóe miệng khẽ nhếch. Qua một hồi lâu mới tìm được giọng của mình: “Có....có muốn, muốn uống một chút sữa bò hay không” nói xong, Dương Dực nhanh chóng thu tay về, vì vội vã lấy sữa bò, lại cảm thấy tay cầm bánh không tiện, liền trực tiếp không chút suy nghĩ nhét phần bánh thỏ còn lại vào trong miệng. Đến khi anh cầm một hộp sữa bò Vượng Tử, nhớ đến lúc này mình vừa ăn cái gì, liền “.....”, Dương Dực triệt để ngáy ngẩn cả người.

“Oa, sữa bò Vượng Tử, anh tiểu Dương, em cũng muốn uống!” nhóc Lăng Ninh ngồi ghế sau thấy hộp sữa bò trong tay Dương Dực, hưng phấn hô lên.

“Anh tiểu Dương, anh tiểu Dương!”

Dương Dực đột nhiên nghe thấy tiếng Lăng Ninh la lên, nhất thời còn chưa kịp phản ứng, bình sữa cầm trong tay cũng không do dự liền đưa luôn cho thẳng nhóc.

“Anh tiểu Dương, em không mở được!”

“.....Được rồi.” Dương Dực cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, sau khi giúp Lăng Ninh mở hộp sữa, anh lại mở thêm một hộp, cầm trong tay. Dương Dực nghiêm túc uống sữa bò, nỗ lực không chế ánh mắt của mình, không cho nó bay sang phía Lăng Vân.

Khu giải trí cuối tuần người qua lại đông đúc, cơ bản tất cả đều là gia đình bố mẹ và nhóc con, mà tổ hợp hai người đàn ông dắt theo một đứa trẻ như ba người Dương Dực là vô cùng hiếm hoi kì lạ, thu hút không

ít ánh mắt tò mò của mọi người. Lúc này Dương Dực một chút ảnh hưởng từ mọi người cũng không có, anh và nhóc con Lăng Ninh đang trong trạng thái khí thế ngất trời kéo theo Lăng Vân chạy về từng mục trò chơi khác nhau.

“Nhanh, nhanh lên, đuổi theo quân địch!!!” nhóc Lăng Ninh quơ quả đấm nhỏ lớn tiếng hô. Dương Dực nắm chặt vô lăng của chiếc ô tô dừng, chân đạp mạnh bàn đạp tăng tốc, mục tiêu: quân địch đang chạy trốn phía trước: “Lăng Vân”. Dương Dực dừng mãnh truy kích quân thù, đáng tiếc khả năng lái xe của mục tiêu phía trước quá cao siêu, nhiều lần cố tình chạy chậm để Dương Dực đuổi theo, sau đó lại một cước tăng tốc chạy biến mất, Dương Dực đuổi theo cả ngày mới ngó ra mình ngay cả vỏ xe người ta còn chưa đụng tới, anh càng lái càng hăng, hai gã đàn ông liền ngay trong hội trường xe dừng đâm qua đâm lại.

Đến khi hết giờ chơi, ba người từ trên xe đi xuống, Dương Dực một mặt than thở: “Lợi hại quá rồi.” Đôi mắt của anh sáng lấp lánh, hai bên gò má vì hưng phấn mà đỏ hết lên. Lăng Vân kìm chế lại kìm chế, mới kìm được khát khao hôn lên đôi môi cái người đang kích động đứng trước mặt này. Hắn đưa tay chỉnh lại khăn quàng xộc xệch quấn quanh cổ Dương Dực theo phong cách nước Pháp, xong mới đề nghị: “Đã là giữa trưa rồi, chúng ta trước tiên đi ăn gì đó, sau lại quay về tiếp tục chơi.”

Cuối tuần đi chơi cùng cậu cháu Lăng Vân, Dương Dực chơi đùa vô cùng vui vẻ, đến lúc chia tay, anh có chút không nỡ rời xa mà nhìn Lăng Vân. Mãi đến tận lúc hai người hẹn thời gian cho lần đi chơi sau, anh mới vui vẻ trở lại, đến ngay cả giờ ngủ mọi ngày cũng hào hứng đến mức ngủ không được mà ôm gối lăn qua lộn lại trên giường. Đối với cuối tuần lần sau vô cùng chờ mong.

Dưới bầu trời đầy sao ở một thành phố khác, Lăng Vân dựa vào lan can ngoài trời, hai tay kẹp điều thuốc lá đang đốt dở, dưới ánh trăng như nước chảy, ánh mắt hắn lấp lờ, như đốm khói lửa lúc sáng lúc tối trong tay. Hắn hít sâu một hơi, nhả ra từng vòng khói xám lảng vảng giữa không trung, biến thành dáng vẽ người hắn nhớ nhưng nhất trong lòng, Dương Dực....Dương Dực....Dương Dực...

Gió đêm lất phất, phía trước cửa sổ rèm vải vù vù vang vọng, Dương Dực nằm nhoài trên gối đầu, ngủ say như chết.

Đệch, tôi đang edit cái gì thế này:)))) xin nhắc lại cái anh hay thẹn thùng là CÔNG, đây là CHỦ CÔNG, theo đuổi trước là THỤ.

Tôi bối rối với.....

5. Chương 5

“Tối nay ra ngoài uống một chén, thế nào” đầu bên kia điện thoại vang lên âm thanh trầm thấp lười biếng, từng câu từng chữ đều phát ra một loại mê hoặc nguy hiểm.

“Tối nay có hẹn.” Lăng Vân ngẩng nhìn bức ảnh trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve từng chút một.

“Cậu đây là vợ còn chưa cưới vào nhà, đã tính vứt bỏ anh em rồi hả”

“Kỳ thiếu gia quả nhiên hiểu biết hơn người.” Lăng Vân nhẹ giọng nở nụ cười.

“Khi nào thì mang bảo bối đến cho anh em gặp mặt đây,” bên kia điện thoại âm thanh cũng mang theo ý cười, trên nói: “Không phải ngay cả việc này cũng không nỡ chứ”

“Không gấp, thời gian chưa tới.”

“Cậu cũng thực kiên trì, mà cũng chờ đến bảy năm rồi còn gì, không sai lệch chút nào.”

Trong ảnh cậu nhóc giữ một bản đầu cua ngay ngắn, gương mặt cương trực, ánh mắt lấp lánh tinh thần. Lăng Vân cúi đầu từ tốn hôn lên gương mặt cậu nhóc trong ảnh, nét mặt cực kì quý giá.

Lại đến gần một chút....Dương Dực...chỉ cần có thể lại gần một chút...

Bảy giờ tối, trước cửa rạp chiếu phim. Dương Dực khoác áo bành tô lông dê màu xám, trên cổ quàng một chiếc khăn len màu đỏ thẫm, thời thượng đẹp trai, hấp dẫn không ít ánh mắt người qua lại. Anh yên tĩnh đứng tại chỗ, mắt nhìn thẳng, mãi đến khi nhìn thấy Lăng Vân, trong mắt mới tràn ra biểu hiện vui mừng.

“Tôi nay chiếu một bộ phim ma rất đặc sắc.” Dương Dực đi ở phía trước, vẻ mặt hùng hực hứng thú.

“Dương Dực, rẽ về phía bên trái.” Mỗi lần nghe thấy tên của mình từ miệng Lăng Vân phát ra, Dương Dực đều cảm thấy vô cùng ên tai: “Tôi biết mà, là bên trái....” ngón tay Dương Dực theo bản năng chỉ trở hai bên, “Đúng rồi, tôi đi sai đường.” Anh gãi gãi đầu, lui hai bước, ngoan ngoãn theo sát phía sau Lăng Vân. Khi còn nhỏ Dương Dực không phân biệt được bên trái bên phải, sau khi được người khác chỉ bảo, mỗi lần đều phải đưa tay ra dấu, đến khi trưởng thành, cái bệnh khó phân biệt được phương hướng này đã đỡ hơn nhiều, nhưng vẫn cứ theo bản năng dùng tay chỉ hướng ra dấu mới không bị đi nhầm.

Bắt đầu phim là cảnh đêm khuya tĩnh mịch. Con hẻm tối tăm nhỏ hẹp kéo dài, chỉ có âm thanh giày cao gót “cộp” “cộp” vang trên nền đường xi măng, trong bóng đêm u ám dị thường ghê rợn, vô cùng chói tai. Người đàn bà đi đến trước cửa nhà vệ sinh công cộng, bên trong một mảnh đen kịt, lạnh lẽo. Hai tay ôm trước ngực kìm chế sự kinh hoảng, người đàn bà chậm chạp đẩy cánh cửa nhà vệ sinh, bước vào một gian. “Két..tttt...” một tiếng kéo dài, âm thanh rỉ sất vang lên đầy sắc bén. Người đàn bà lập tức co lại thân thể, hai tay ôm chặt cánh tay, nhanh chóng khom người đóng lại cửa gian vệ sinh, giải quyết vấn đề. Bỗng cánh cửa bị đập vang một tiếng nhỏ, then cửa vốn lỏng tuột xuống lộ một khe hở nhỏ. Bầu không khí quỷ dị bao trùm cả gian phòng, nhìn ra bên ngoài lơ mơ chút ánh trăng rọi ngược trở vào. Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng loẹt quẹt sột soạt, người đàn bà nheo lại con mắt, thấy qua khe hở một bóng người đang quét qua quét lại bên ngoài, giờ còn có người quét dọn vệ sinh sao. Cho đến khi âm thanh loẹt quẹt kia càng lúc càng gần bên tai, người đàn bà ngẩng đầu nhìn thẳng ra ngoài, lúc này khuôn mặt người quét dọn hiện rõ ngay trước mặt, trắng bệch bệch máu, tóc dài lê lét trên nền đất vang từng tiếng loẹt quẹt.

Thân thể Dương Dực căng cứng, hai mắt tròn tròn, bàn tay đặt trên ghế ngồi nắm đến trắng bệch, khớp xương rõ ràng. Đột nhiên, anh cảm thấy có ai đó nắm chặt lấy bàn tay phải của mình!

“.....” Dương Dực chậm rãi, ngoái đầu nhìn sang từng chút từng chút một, trong mắt hoàn toàn là sự trống rỗng hoảng sợ, dưới ánh sáng của rạp phim, khuôn mặt Dương Dực trắng bệch, cắt không còn giọt máu.

Lăng Vân nghiêng người sang, đưa tay ôm lấy Dương Dực. Một tay nắm chặt tay phải Dương Dực nhẹ nhàng vuốt ve, một tay ôm sau lưng khe khẽ vỗ về, an ủi trái tim đang nhảy lên liên tục của anh. Trái tim sớm nhảy đến cổ họng của Dương Dực sau một hồi cuối cùng cũng trở về chỗ cũ, anh lùi về phía sau dựa vào cánh tay người kia, tiếp tục chăm chú xem phim trên màn hình.

Sau khi bộ phim kết thúc, bao nhiêu cô gái sợ đến run rẩy, ôm sát bạn trai. Dương Dực bị Lăng Vân dắt tay, từng bước đi ra khỏi rạp chiếu phim.

“Nước phim rất đẹp, âm thanh, tiết tấu đều rất tuyệt!” Dương Dực nhanh chóng trở lại bình thường, sự sợ hãi trong mắt cũng từng chút biến mất.

“Lần sau còn muốn đi xem không?”

“Muốn.”

“Ừm...” Lăng Vân nắm tay Dương Dực đi trên đường phố náo nhiệt, ánh đèn đường mờ nhạt chiếu lên hình bóng hai người đổ dài trên nền đất, thân thiết dựa vào nhau, chặt chẽ không thể tách rời.

6. Chương 6

Giáo dục là một ngành không có tính cân đối nghiêm trọng giữa nam và nữ. Từ khi Dương Dực học đại học, sự tồn tại trong lớp của anh đã là bảo vật quốc gia. Mãi cho đến khi đi làm, công tác trong vườn trẻ, anh vẫn là một đóa hoa thơm cỏ lạ, siêu quần xuất chúng. Bình thường mọi người đối với gốc cây duy nhất trong vườn trẻ này luôn luôn quan tâm chăm sóc hơn bình thường, nhưng Dương Dực dù sao cũng là một gã đàn ông, những việc cần phải bỏ sức, cần leo cao, là tên đàn ông duy nhất trong nhà trẻ, việc nên làm thì anh vẫn phải làm.

“Cái này để tôi chuyển.”

“Thầy giáo Dương, làm phiền cậu quá.”

“Thầy Dương, đến treo giúp tôi vài thứ với.”

“Được.”

“Thật rất cảm ơn cậu!”

“.....”

“Cái cậu tiểu Dương này cũng thực không tồi!” thời gian dài trong nhà trẻ, cũng không phân biệt giáo viên hay bác gái, đối với chàng trai trong ấm ngoài lạnh này cũng vô cùng yêu thích tán thưởng. Có vài cô dì nhiệt tình còn âm thầm điều tra sinh thân bát tự của vài cô gái có điều kiện tốt chưa kết hôn, chuẩn bị làm ông mai bà mối cho Dương Dực.

“Thầy Dương, cậu qua đây một lát.” Dì Trịnh Tuệ Như là cô giáo trông đám trẻ con năm hai, mấy ngày đứng đây tập thể dục buổi sáng, bà đều âm thầm quan sát đánh giá Dương Dực, còn đích thân chạy đi tìm dì Lâm Thanh cùng trông lớp với Dương Dực hỏi thăm một phen, cảm thấy chàng trai này rất tốt, liền quyết định giới thiệu cháu gái mình cho Dương Dực.

“Thầy Dương, cậu đẹp trai như thế này, đã có bạn gái hay chưa” dì Tuệ Như nghĩ trước hết cứ phải hỏi cho rõ ràng, sau đó bàn chuyện mới chân thật.

“.....không có ạ.” Gần đây, cơ bản tất cả thời gian rảnh rỗi anh đều ở cùng Lăng Vân, bọn họ cùng nhau ăn uống, cùng nhau đi chơi, thậm chí có lúc không có việc gì làm, hai người lại ngồi xe chạy trên đường cao tốc hóng gió. Quan trọng là bất kể làm việc gì, Dương Dực đều cảm thấy rất vui vẻ. Không những thế, mấy đêm liền anh đều nằm mơ thấy Lăng Vân biến thành một nắm tròn tròn bụ bẫm mập mạp, cắn một miếng, mềm mại nhu nhu. Sáng hôm sau thức dậy, lại phát hiện bản thân ôm cái gối, trên gối còn xuất hiện nhiều vết sâu cắn không giống nhau....dấu răng. Lăng Vân.....Lăng Vân....Bây giờ, dù chỉ một câu nói không có chút liên quan, vài chuyện nhỏ cũng có thể khiến Dương Dực nhớ tới Lăng Vân, hoảng hốt một chút, tối nay, bọn họ có thể đi....

“Thầy Dương Thầy Dương!!”

“Dạ”

“Sao lại thất thần rồi, tối qua không nghỉ ngơi sao, người trẻ tuổi đừng nên thức đêm.” Dì Tuệ Như ý vị thâm trường khuyên nhủ.

“Vâng.” Thầy Dương khiêm tốn nghe bảo.

“Vậy nếu thầy Dương còn chưa có bạn gái, tôi có một đứa cháu gái, cậu có muốn suy nghĩ một chút không”

Dương Dực cho tới nay đều cô đơn một mình, theo lý thuyết, người đẹp trai như thế này, tính cách cũng hiền hòa, đến giờ tính ra đã 26 tuổi, ít nhất cũng phải trải qua một vài mối tình, nhưng trên thực tế, ba mẹ của Dương Dực đều là nhà giáo, quan niệm tương đối bảo thủ, trong suy nghĩ của ông bà thì quan hệ yêu đương trai gái cần móc nối với hôn nhân, điều kiện không phù hợp thì không nên tùy tiện đùa giỡn tình cảm người ta. Từ khi Dương Dực bắt đầu lên bậc trung học, ba mẹ đã giảng giải cho anh về tính nguy hại của việc yêu sớm, thậm chí buổi tối hôm trước của ngày Dương Dực lên đường đến trường đại học, nhà họ Dương còn mở hội nghị gia đình với hai tư tưởng chính: “Bàn về tầm quan trọng trong việc học đại học”, sau đó đặc biệt nhấn mạnh “Không được yêu sớm, chuyên tâm học hành”. Đồng chí tiểu Dương là một đồng chí ngoan, bị lừa lại luôn chứng tỏ mình một lòng phục tùng theo sự sắp xếp của tổ chức, tuân thủ một cách nghiêm chỉnh kỷ luật với thái độ tốt. Chính vì lẽ đó mà suốt những năm tháng đại học Dương Dực không buồn để ý chuyện bên ngoài, một lòng tu dưỡng đọc sách thánh hiền. Đương nhiên, trên thực tế chuyên ngành của anh tương đối vất vả, vũ đạo, hội họa, thanh nhạc, piano, Dương Dực đối với mỗi môn học đều phải dẫn thân chạy theo học tập nghiêm chỉnh. Xoạc chân không được chỉ có thể một mình trong đám con gái lui cui đến góc tường, ra sức ép cao. Phác họa không có nền tảng chỉ có thể ôm một lọ hoa tỉ mỉ phân tích không gian kết cấu. Thanh nhạc mà ngũ âm không đầy đủ chỉ có thể đứng ở sân tập nghe băng ghi âm không ngừng hát theo, nhân tiện đón nhận ánh mắt kì dị của người khác. Piano khuông nhạc có những nốt nào, chỉ có thể từng nốt từng nốt tìm tòi, học tập. Hơn nữa nhìn từng trang lý thuyết khóa son khóa fa to to nhỏ nhỏ, Dương Dực bày tỏ: bản thân bận bịu như chó. Đợi được đến năm tốt nghiệp, thi đỗ vào nơi công tác, lúc đầu, Dương Dực cũng không phải người dễ dàng được yêu thích. Lại nói, dạng gia cảnh bình thường, công việc mức lương bình thường, tương lai lại mơ hồ, tại thành phố có tính cạnh tranh khốc liệt

như thế này, thầy giáo trông trẻ không đủ hấp dẫn người khác, vì lẽ đó mà Dương Dực còn độc thân tới tận bây giờ.

Vốn dĩ, hiện tại Dương Dực cũng đã đến tuổi cân nhắc việc kết hôn, trong nhà cũng lo lắng thu xếp. Nghe có người giới thiệu, Dương Dực cũng nên nghiêm túc hỏi dò một chút về điều kiện của đối phương, sau đó lưu lại phương thức liên hệ, hẹn một ngày gặp mặt, cảm thấy phù hợp liền kết giao yêu đương, từ từ tìm hiểu, sau đó kết hôn sinh ra một bé Dương Dực, lại.... Có điều trong lòng Dương Dực lại sinh ra một loại cảm xúc mâu thuẫn không thể lý giải, có thể mơ hồ cảm nhận gì đó, nhưng lại có chút không chân thực. Cuối cùng anh chỉ cảm ơn dì Tuệ Như, uyển chuyển bày tỏ sự từ chối.

Dương Dực lấy điện thoại di động, nhìn dãy số mình sớm thuộc lòng lưu trong máy, sững sờ chốc lát, nhấn nút gọi: “Lăng Vân, chủ nhật tôi muốn đi nhảy bungee.”

“Được, sáng thứ bảy tôi đến đón anh.” Giọng người đàn ông trong điện thoại cứng chiều mà cười, tiếng cười từ đầu bên kia điện thoại chạm vào cõi lòng Dương Dực, sưởi ấm đến cực kì thoải mái, những sự việc dồn dập hỗn loạn cũng chậm chậm lắng đọng, tâm tình từ từ yên ổn.

“Ừ.”

Sáng sớm thứ bảy, trên ngọn núi Cửu Long, trò chơi bungee.

“Trò này rất kích thích, tôi chơi trước cho cậu xem.” Nhân viên trực ban cố định một đầu dây cao su vào các khớp chân, tay. Dương Dực khép chân, dang hai cánh tay, giống như chim ưng đập cánh nhảy xuống vách núi. Anh có thể cảm giác được tiếng gió gào thét bên tai, trong lòng cực kì vui sướng.

Sau khi chơi xong, Dương Dực hưng phấn đi đến trước mặt Lăng Vân: “Anh cũng đến chơi thử xem.”

“Chưa nhảy cái này lần nào, nhìn thật sự cho chút dọa người.” Lăng Vân nhú nhú lông mày, có vẻ hơi do dự.

“Không phải sợ, tôi nhảy cùng anh.” Nhìn người bình thường biểu cảm đều thông dong nhẹ như mây gió, nay lại lộ ra vẻ mặt bị làm khó, Dương Dực cảm thấy bản thân giống như bị nổ tung, trong lòng không kìm được ngọt ngào kiêu ngạo. Dương Dực vỗ vỗ vai Lăng Vân, một bộ tôi muốn an ủi vẻ mặt sợ hãi của anh.

“Vậy cũng được.” Lăng Vân đẩy đẩy gọng kính trên mũi, ánh sáng nơi đáy mắt ngăm chuyển.

Bên kia hai nhân viên có chút kinh ngạc nhìn nhau, tuy rằng nhảy bungee đôi cũng có không ít người cùng giới tính tham gia, thế nhưng phạm là nhảy đôi thì đều là đôi tình nhân, để người đời chứng kiến tình yêu đẹp đẽ của bản thân, mà hai tên đàn ông này muốn nhảy cùng nhau, rốt cục định làm gì. Có điều khách hàng chính là thượng đế, hai người khả năng làm việc chuyên nghiệp, rất nhanh chóng liền thu lại nét mặt, kéo dây cao su qua giúp Lăng Vân cố định.

Dương Dực ôm vai Lăng Vân, giơ tay sờ sờ tóc hắn, tận lực ngăn chặn âm thanh nhảy nhót, bình tĩnh nói: “Nếu như anh sợ thì có thể ôm tôi.”

Bungee là một loại hình thể thao giải trí đầy tính kích thích, mặc dù hai chân đã được dây thừng buộc chặt, nhưng sau khi nhảy xuống khỏi vách núi, chỉ có thể cảm nhận được cả thân thể ngay lập tức bị kéo xuống dưới, khung cảnh hai bên vách núi hoàn toàn trở nên mơ hồ, nháy mắt trong đầu chỉ còn lại một mảng trống không, đến cả nhịp tim đập mãnh liệt cũng trong một vài giây đình chỉ. Cho đến khi sợi dây đàn hồi hoàn toàn dừng hẳn giữa không trung, ngược mắt nhìn người bên cạnh, loại xúc động sau khi sống sót qua tai nạn tự nhiên mà sinh ra. Lúc này, Dương Dực tràn đầy thỏa mãn ôm chặt Lăng Vân, vỗ vỗ lên mái tóc hắn, thấp giọng dụ dỗ: “Không sao rồi, không phải sợ.”

Dương Dực không biết, người đàn ông tựa đầu trên vai anh, một mặt bình tĩnh, nét cười thâm trầm.

Về đến nhà, nét hưng phấn trên mặt Dương Dực không thể che giấu, anh cười: “Chơi thật là vui!”

“Là thật kích thích.” Lăng Vân rút khăn tay trong túi, tỉ mỉ chậm rãi giúp Dương Dực lau mồ hôi bên thái dương. Ngón tay cầm khăn giúp anh thấm mồ hôi thon dài, khớp xương rõ ràng xinh đẹp, ánh mắt người kia nhìn anh cũng thật chăm chú. Hai người tiếp xúc thân mật, khoảng cách gần gũi, âm thanh hô hấp đồng thời quấn quanh đan dệt với nhau.

“Mỗi khi tâm trạng tôi không tốt hoặc có chuyện gì đó làm phiền lòng thì đều tới đây. Vài ngày nay tôi có chuyện nghĩ mãi không thông, hôm nay sau khi nhảy xuống vách núi, tôi nhận ra tôi vẫn luôn thích anh.”

Dương Dực thả chậm tốc độ, từng câu từng chữ chậm rãi nói ra: “Tôi thích anh.” Dương Dực nắm chặt tay Lăng Vân, kiên định nói ra kết luận của chính mình.

Sự kinh ngạc vì vui mừng đột nhiên ập đến, lập tức đập trúng Lăng Vân. Đánh cho toàn thân hắn không kiềm chế được mà bắt đầu run rẩy: “Anh thích tôi” Không chờ Dương Dực trả lời, Lăng Vân đã hung mãnh cắn mạnh xuống đôi môi căng đỏ của anh, đến khi bên tai nghe tiếng rên đau khe khẽ, hắn mới chậm chạp buông lỏng hàm răng, chậm rãi ngậm lấy, liếm láp an ủi, trong miệng nỉ non: “Anh thích tôi.” Ngậm lấy đôi môi ngọt ngào trong chốc lát, mâu quang trong mắt Lăng Vân đột nhiên u ám, đầu lưỡi hắn theo kẽ hở giữa hai cánh môi chui vào mát mẻ, một lòng khát khao chiếm cứ càng nhiều.

Hai người hôn môi lưu luyến kịch liệt, cho đến khi kết thúc, Dương Dực mặt mũi đỏ bừng, hô hấp dồn dập, “Sau này ở cùng nhau, chúng ta hôn...” Dương Dực bị hôn đến đầu lưỡi tê rần, một câu mà nói đến bốn năm lần mới rõ ràng: “Chúng ta cũng đã hôn rồi, sau này chúng ta phải ở cùng nhau.”

“Đương nhiên.” Anh là của tôi! Lăng Vân tiếp tục hôn hôn lên chóp mũi Dương Dực, còn chưa thỏa mãn.

7. Chương 7

Sau khi hai người chính thức xác lập quan hệ nam nam yêu đương, càng ngày càng dính lấy nhau. Vốn dĩ người nào đó trước kia thú tính còn tận lực kiềm chế, bây giờ dùng từ không chút kiêng dè, trắng trợn hóa sỏi cũng không sai, ngay cả ăn một bữa cơm cũng ôm ôm ấp ấp, hết hôn lại sờ, quả thực nhân cách xói mòn.

Dương Dực thoải mái nằm dựa trên người Lăng Vân, thỉnh thoảng há miệng chờ Lăng Vân đút hạt dẻ thơm ngọt đã được bóc sạch vỏ. Theo tiết tấu dồn dập của bộ phim điện ảnh đang chiếu, bầu không khí dần trở lên ngọt ngào lạnh lẽo, lại như cơn mưa rào xối trên mặt biển, làm cho người ta sợ hãi. Dương Dực chăm chú nhìn vào màn hình tivi, gáy cứng ngắc, khoe miệng khe khẽ, cánh môi hơi hé, hai mắt tròn xoe tròn, một vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

“Ừm.....” Trong miệng bỗng có thứ gì trơn nhẵn mềm mịn trượt vào, quá nhiều sự an nhàn vốn có của người kia. Nhưng cũng thực...ngon. Dương Dực thỏa mãn mà chép chép miệng, trong đầu đều là dịch thể đậm đặc, ngay cả tiếng thét chói tai từ tivi truyền tới cũng đặc biệt gợi cảm câu dẫn. Mà người phía sau vẫn chưa thỏa mãn, từng nụ hôn môi nhỏ vun tiếp tục hướng xuống phía dưới, gò má, cổ,.....Hai tay cũng bắt đầu không an phận, kéo mở khóa phéc-mơ-tuya của chiếc áo bành tô dài, tiến vào trong áo lông, dùng trên chiếc bụng căng mịn lưu luyến bồi hồi vuốt ve. Bàn tay mang theo hơi lạnh chạm lên ngọn lửa kích thích khó thể ngăn cản, gần như trong tức khắc, Dương Dực nổi lên phản ứng. Anh mò lên túm lấy cánh tay đang làm loạn trên bụng mình của Lăng Vân, gặm gặm cắn cắn, vẫn cảm thấy không đủ thỏa mãn, liền xoay người chôn đầu ở trước ngực Lăng Vân, giầy vò ma sát, quần quít câu dẫn, như con thú nhỏ tìm kiếm an ủi.

Qua một hồi lâu, cho đến khi những xao động trong người hoàn toàn ổn định bình tĩnh lại, Dương Dực đứng lên, giọng nói tràn đầy hờn dỗi không muốn: “Tôi phải về rồi.”

“Không ở lại sao” tiếng nỉ non bên tai tràn đầy ma lực, Dương Dực gần như ngay lập tức lại có phản ứng, nhưng mà....anh lại tiếp tục chần chừ do dự, xoắn xuýt lại xoắn xuýt, cuối cùng vẫn là kiên định trả lời: “Không.”

Nghe vậy người đàn ông kia cũng chỉ dịu dàng cười khẽ một tiếng, thay Dương Dực chỉnh lại quần áo, “Đi thôi, tôi đưa anh về.”

.....

Phố cổ, tới gần khu ngoại ô thành phố H, so với thành thị náo nhiệt phần hoa thì kém một phần, lại nhiều hơn một chút thế ngoại đạm bạc cùng cổ điển. Lúc này, vừa đúng hoàng hôn, sắc trời còn chưa nhuộm đen toàn thành phố, đám trẻ nhỏ tan học đeo cặp sách chạy nhảy trên đường, lưu lại tiếng cười giòn tan, hòa trong âm thanh a a a xa xa truyền tới trong con hẻm nhỏ, tạo thành hình ảnh yên tĩnh áp áp nơi phố cổ thanh bình.

“Trình độ giữ bình tĩnh của cậu quả thực rất cao siêu.” Gã đàn ông ngồi dựa lưng vào ghế bành, tư thái tao nhã nói chuyện. Người này ngũ quan rõ ràng, góc mặt anh tuấn, đôi mắt kiêu mị hơi nhếch, như cười như không. Trong ***g ngực gã ôm một con thỏ trắng như tuyết, đôi tai dài xòa xuống hai bên thân, đáng vẻ lười biếng quý tộc. Gã đàn ông xấu tính nhấc lên một bên tai thỏ con, tà mị thối từ luồng khí nóng bỏng, nhìn làn da hồng nhạt mềm mịn bên trong đôi tai dài dần chuyển sang hồng đậm rồi đỏ ửng, khóe miệng càng ngày càng cao. Như bắt mẫn với hành vi xấu xa của gã đàn ông, thỏ trắng trong ***g ngực gã dần dần mở mắt, thân thể đứng thẳng. Chiếc chân ngắn nhỏ trắng trắng khoát lên vai người đàn ông, chân sau dùng sức dẫm một cái, tiếp tục cuộn tròn thành cục lông trên vai người đó, chỉ để lại tấm lưng trắng muốt mềm mịn với cái đuôi xù lông.

Lăng Vân ngồi phía trước bàn, tay trái đặt trên đùi, tay phải đặt trên bàn kính nhẹ nhàng gỗ. Ánh mắt hắn chăm chú nhìn thật lâu bóng đêm bao trùm lên những tòa nhà bên ngoài cửa sổ, ánh mắt u ám không rõ. Dương Dực thích hôn môi, thích ôm ấp với hắn, nhưng lại không đồng ý cùng hắn làm đến cùng, yêu. Gần đây Dương Dực lại luôn ở nhà, rất ít khi cùng hắn ra ngoài hẹn hò gặp mặt. Tiếng gõ bàn im bất đi, Lăng Vân tháo ca-ra-vat, khẽ nhíu mày. Từ khi hai người thiết lập quan hệ yêu đương đến nay, con mãnh thú ngủ đông trong lòng hắn vốn đã khó có thể kiềm chế, có những lúc gầm lên: chiếm đoạt anh ta! Giăm giữ anh ta! Để anh ta vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình mày! Chỉ là mỗi lần ánh mắt chân thành say đắm ấy tập trung trên người hắn, cảm giác hạnh phúc rưng rưng muốn khóc sẽ cưỡng chế ép con thú hoang kia yên tĩnh lại, không muốn khiến anh tổn thương, không thể gây tổn thương cho anh! Dương Dực, tôi sẽ đợi, đợi anh đồng ý. Nhưng bất luận đáp án là gì, anh, là của tôi.

Tại một tòa nhà cách đó không xa, có một người đàn ông thân hình cao gầy, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt trong sáng. Mấy đứa trẻ dưới hoa viên vốn đang cầm nhánh cây chạy nhảy trêu đùa nhau, nhìn thấy người đàn ông liền lập tức chạy lại vây quanh, lôi kéo góc áo anh, mặt mày hớn hở linh tinh nói chuyện. Người đàn ông nét mặt ôn hòa không đổi, kiên nhẫn nghe đám trẻ ồn ào nói chuyện với mình, sau đó lấy từ trong túi áo mấy viên kẹo chia đều cho đám nhóc, vẫy tay chào tạm biệt từng bạn nhỏ một. Cho đến khi đứa trẻ cuối cùng được đón đi, người đàn ông trước lấy nốt mấy viên kẹo còn sót lại trong túi áo, xé mở giấy gói kẹo, một lúc nhét tất cả kẹo vào miệng. Sau đó anh lấy ra điện thoại di động, đặt ở bên tai.

“Lăng Vân, Lăng Vân ~” Dương Dực phồng lên hai bên má, giống như một chú sóc nhỏ ăn vụng.

“Ừ, tôi đây.”

“Anh đoán xem tôi đang ăn gì, đoán đúng sẽ có quà.” Nói xong Dương Dực còn cố tình nhai nhai hai lần viên kẹo trong miệng, chỉ sợ đối phương không đoán ra.

“Ừm....thực sự là rất khó đoán....” Lăng Vân cố tình kéo dài giọng, một vẻ vô cùng chăm chú suy nghĩ.

“Rất dễ đoán nha, một viên một viên, là đồ rất ngọt!” đối phương sốt ruột rồi.

“Là táo ngọt sao”

“Không phải, bị giấy bọc lại, phía trên còn có một con thỏ.” Lần này, đáp án rõ ràng đến mức chỉ thiếu điều nói thẳng ra.

“.....kẹo thỏ trắng.” Lăng Vân trầm thấp nở nụ cười, lại như gió xuân hiu hiu thổi, đuôi lông mày khóe mắt đều lộ ra một luồng nhu hòa.

“Chính xác ~” âm cuối của người kia cố tình kéo dài, biểu hiện ra đáng vẻ vô cùng vui mừng, “Tối nay tôi muốn ngủ ở nhà anh.”

“Được, tôi đến đón anh.” Chờ đợi cũng có kết quả, tất cả như đang theo chiều hướng tốt đẹp phát triển.

“Tôi sẽ tự đi nhờ xe đến, còn muốn chuẩn bị thêm ít đồ.”

“Ừm, tôi rất chờ mong.”

Đối phương đã cúp điện thoại, Lăng Vân vẫn còn cầm điện thoại di động trong tay, nhìn qua khung cửa sổ Dương Dực đang ngay ngắn một mặt nghiêm túc chờ đèn đỏ, trong lòng cực kỳ vui sướng.

“Hò, xem ra vận khí của cậu không tồi.”

“Vậy còn cậu, Kỳ Ngôn.” Lăng Vân bưng tách cà phê trên bàn, cúi đầu chậm rãi nhấp một ngụm, hứng thú dạt dào nhìn Kỳ Ngôn ngồi đối diện, nói.

“Tớ cũng không được như cậu kiên trì như vậy.” Kỳ Ngôn nâng mặt đáp, ngữ khí hồ hững hờ bỗng trở lên cực kì hung bạo, “Người tớ nhìn trúng, đương nhiên phải giam chặt trong lòng bàn tay.” Nói xong, Kỳ Ngôn ôm thỏ trắng trên vai xuống, nhẹ nhàng ôm vào ngực vuốt ve bộ lông. Thỏ trắng giống như thiếu kiên nhẫn, đập đập chân sau, đến khi được Kỳ Ngôn âu yếm hôn lên đỉnh đầu, mới yên lặng mơ mơ màng màng ngủ gật.

Đầu xuân, sắc trời một mảnh xanh thăm, từng cành cây khô héo trải qua kỳ nghỉ đông lạnh lẽo chậm rãi nảy nở chồi non xanh biếc, tất cả đều sinh trưởng mạnh mẽ nơi đất đai phì nhiêu này.

8. Chương 8: Kết Thúc

Thời tiết hôm nay vô cùng đẹp, cỏ non xanh biếc, hoa ngát hương thơm, gió xuân ôn hòa cuốn theo mùi vị của nắng cuốn lên từng vạt góc áo, làm cho người ta không kìm được cũng vui vẻ lộ ra nét cười. Dương Dực ôm một bó ‘hoa’ to, trong lòng đắc ý. Anh không nhịn được mà nghĩ đến việc hôm nay sẽ thực hiện tâm nguyện mà mình đã mong ước từ lâu, đồng thời làm hết những kế sách nhỏ nhỏ mà người khác len lén giúp mình vạch ra. Nghĩ đến đây, Dương Dực ôm thật chặt bó ‘hoa’ trong lòng, bước những bước thật dài, chuẩn bị đi thẳng đến địa điểm cần đến. Anh bước đi một cách kiên định, tự nhiên không phát hiện ra có một chiếc xe ô tô đen đang chậm chạp đi sát ngay bên cạnh mình, mãi cho đến khi cửa kính xe bị kéo xuống, âm thanh quen thuộc tràn ngập ôn nhu ngọt ngào khiến người ta tim đập thình thịch truyền đến, Dương Dực mới đột ngột quay đầu lại, nét mặt kinh ngạc hạnh phúc.

“Sao anh lại tới đây.” Dương Dực thắt dây an toàn, nâng bó ‘hoa’ trong tay, từng ngôi sao lấp la lấp lánh trong mắt phát sáng.

“Nhớ anh rồi.” Lăng Vân vuốt ve khuôn mặt bởi vì hưng phấn mà trở lên hồng hào ấm áp của Dương Dực, cúi đầu hôn sâu. Hắn vẫn chờ ở đây không hề rời đi. Nhìn Dương Dực vào siêu thị mua đồ, lên tầng trên, lại qua một tiếng đồng hồ, xuống tầng xuất phát. Mỗi động tác của Dương Dực trong mắt Lăng Vân đều như bị tua chậm lại một cách rõ ràng, sâu đậm khắc xuống. Minh thực sự bị điên rồi, Lăng Vân nghĩ, hắn ngậm chặt bờ môi Dương Dực, cảm giác được đầu lưỡi ngóc nghếch vụng về của ai kia đang trong miệng mình tràn đầy khí thể quần lấy một chỗ, trong lòng càng thêm mềm mại. Hai tay hắn vững vàng cố định sau gáy Dương Dực, trán dán vào trán, chóp mũi chạm vào chóp mũi, hô hấp của hai người chậm rãi giao hòa, cuối cùng đọng lại thành luồng khí ấm áp lâu dài.

“Ngô...ummmm....” Dương Dực vội vàng vỗ vỗ vai Lăng Vân, ra hiệu kết thúc nụ hôn này. Anh cúi người nhặt bó ‘hoa’ sớm bị làm rơi trên mặt đất, cẩn thận kiểm tra lại. Gọi là bó hoa, thực chất là những cây kẹo bông được dùng từng sợi dây mảnh tinh tế quấn lại thành một cụm, sau đó dùng giấy gói hoa bao bên ngoài, cuối cùng dùng một dải ruy-băng xanh lá mạ thắt thành hình nơ con bướm.

Đợi đến lúc kiểm tra tất cả số hoa đều không bị hỏng, Dương Dực sâu thẳm nhìn vào đôi mắt người đàn ông bên cạnh, kiên định nói: “Chúng ta về nhà thôi.” Nhà này tất nhiên là chỉ căn biệt thự xa hoa của Lăng Vân, mặt hướng ra biển rộng, từ trên cao nhìn xuống. Mỗi khi kéo cửa sổ sát đất, Dương Dực đều có cảm giác “run rẩy, họ chỉ là người phàm!”. Đương nhiên, nghiêm túc mà nói, hiện tại căn nhà ấy chỉ có thể coi là nhà của Lăng Vân, nhưng mà...Dương Dực nắm rồi lại nắm chiếc hộp trong túi quần, luôn luôn xác định nó sẽ không tự nhiên mà đột nhiên biến mất. Nhà của “anh” sẽ rất nhanh thành nhà của “tôi”, nhà của chúng ta.

Cũng bị câu nói “về nhà” này hâm nóng đến cực kỳ thoải mái, sau khi hôn hôn lên trán Dương Dực mấy cái, Lăng Vân khởi động xe lái về nhà.

Về đến nhà, mở cửa, mở tủ giày đổi dép đi trong nhà, Dương Dực vừa lúi vừa kéo Lăng Vân tiến vào phòng khách, ấn hắn ngồi xuống ghế sofa, “Nhắm mắt lại, không được nhúc nhích.” Nói xong, lại lấy hai quả táo ở trên bàn che trước hai mắt Lăng Vân, “Che khuất, không được nhìn lên.” Lăng Vân nín cười, ngoan ngoãn cầm hai quả táo che kín mắt.

Ngày vào chạng vạng, lưu luyện mang tia sáng trong phòng rời đi, Dương Dực vươn tay mở bốn chiếc đèn lưu ly nhỏ treo đối lập trên tường. Đèn tường màu trà tao nhã cổ điển tỏa ra luồng sáng nhu hòa, quyen vào một mảnh bóng tối trong màn đêm, không khí lãng mạn tự nhiên xuất hiện. Ngay sau đó, Dương Dực bước đến trước mặt Lăng Vân. Anh đưa tay gãi gãi đầu hai lần, lại xoa xoa mặt, lấy từ trong túi quần một chiếc hộp nhung tơ nhỏ, một chân quỳ trên mặt đất. Dựa theo kinh nghiệm những lần luyện tập trước gương trước kia, Dương Dực hơi di chuyển gót chân, điều chỉnh độ cong hai tay, bày ra tư thế cầu hôn tiêu chuẩn nhất trong trí nhớ. Chờ đến khi tất cả đều đã được chuẩn bị xong, Dương Dực trầm giọng gọi: “Lăng Vân.”

Trong lòng mơ hồ đã có suy đoán, Lăng Vân chậm rãi mở hai mắt, chậm rãi thả hai quả táo trong tay xuống.

“Lăng Vân, chúng ta kết hôn đi.” Dương Dực nói không quá nhanh, lời nói đặc biệt rõ ràng kiên định, mỗi một chữ giống như từ nơi sâu xa nhất trong đáy lòng phát ra. “Chúng ta trở thành người một nhà, luôn luôn ở bên nhau. Buổi sáng chúng ta cùng nhau thức dậy, cùng nhau ăn sáng, cùng nhau đi làm. Đến khi tan sở, chúng ta cùng nhau về nhà, mua đồ ăn, còn có thể cùng nhau xem tivi. Lăng Vân, có thật nhiều thật nhiều việc, anh muốn trải qua cùng em.” Tốc độ nói càng lúc càng nhanh, rõ ràng chỉ là những chuyện sinh hoạt đơn giản vụn vặt, Dương Dực lại phát hiện mình đã vội vàng muốn ngay lập tức thực hiện, “Bố và mẹ đều đã đồng ý, Lăng Vân, em cũng đồng ý, được không!” Dương Dực kéo hai tay Lăng Vân, ôm vào lòng bàn tay mình, ánh mắt bao trùm sự kỳ vọng nhìn hấn.

Một con đường đi khác những người đàn ông khác như thế, không cưới vợ, không sinh con, cha mẹ sao có thể yên lòng để con tự quyết định. Thời điểm mẹ Dương vừa nghe con trai chính mình nói yêu đàn ông, loại cảm giác từ nổi giận đến không thể tin được, cuối cùng tất cả hóa thành cảm xúc bi ai vô biên bao phủ trong đáy mắt, “Đây là làm bậy mà...” mẹ anh nước mắt lã chã, đau lòng ai thán. Nhìn người mẹ từ trước đến giờ luôn ôn hòa tươi cười nay vì mình đau khổ lo lắng, viên mắt Dương Dực đỏ hoe, anh quỳ gối bò đến trước mặt mẹ mình, nắm chặt hai tay mẹ, như lúc còn bé mà khẩn cầu: “Không phải làm bậy, công việc của con không thể cho người ta một cuộc sống hoàn hảo, nhưng con vẫn rất muốn được ở bên cậu ấy....Mẹ, con chưa từng yêu một ai như vậy...” Lòng thương yêu con cuối cùng gạt qua tất cả, bố mẹ anh đều thỏa hiệp: “Con đã lựa chọn như vậy, thì phải đối xử với người ta cho tốt, khi nào có thời gian mang cậu ấy về cho bố mẹ xem.”

Lăng Vân trầm mặc chốc lát, cũng quỳ một chân xuống đất, cùng Dương Dực hai mắt nhìn nhau. Hấn nhận chiếc hộp, lấy ra cặp nhẫn bạch kim. Hình dạng vô cùng đơn giản, bên trên khắc hình trăng khuyết, ghét lại vừa vặn thành hình trái tim. Giống như cuộc tình của họ, không cần quá nhiều phức tạp hỗn loạn, chỉ cần đơn giản dựa vào nhau, là có thể bên nhau mãi mãi.

Nếu anh không rời, em tất không đi, nếu anh rời đi, em sẽ chạy lại! Nâng lên tay trái của Dương Dực, vũng vàng đeo vào một chiếc nhẫn bạch kim, Lăng Vân cúi đầu nhẹ nhàng hôn, tầm mắt của hấn cùng Dương Dực từ đầu đến cuối đều giao nhau, không chút cách dời.

Nếu như nói nhân sinh là một khúc nhạc duyên dáng, vậy không thể phủ nhận thời khắc hiện tại chính là đoạn nhạc khúc đẹp nhất trong nhân sinh của Dương Dực. Bởi vì hạnh phúc, trái tim trong ***g ngực anh không ngừng đập loạn, ngón tay nối liền với trái tim đang đeo nhẫn kia cũng không kìm được khẽ run rẩy rung động. Thân thể so với đại não đã vượt trước một bước mà làm ra chuyện anh khao khát nhất, Dương Dực trở tay lấy chiếc nhẫn còn lại trong hộp, nhanh chóng đeo vào ngón áp út trên bàn tay Lăng Vân, hai chiếc nhẫn va vào nhau, hai bàn tay đan vào nhau, âm thanh leng keng hạnh phúc vang vọng, “Kết thúc buổi lễ.” Nói xong, Dương Dực bỏ nhào về phía Lăng Vân, hôn đến thiên hôn địa ám.

“Lăng Vân....động phòng....” Bởi vì người nói còn đang không biết thỏa mãn mà đòi hỏi, dẫn đến lời nói trong miệng tràn ra nghe nỉ non như đang làm nũng.

Khóe miệng Lăng Vân nâng lên nụ cười nhàn nhạt, hai chân quăn lấy eo Dương Dực, “Còn chờ gì nữa” Vốn còn tưởng rằng....còn tưởng đối phương cần thời gian thích ứng mối quan hệ không bình thường này, bây giờ nhìn lại, chính mình nghĩ sai rồi. Đúng vậy, anh là một người thật lòng như vậy, nếu không có cả đời cam kết bên nhau, lại há có thể mê muội với chốc lát vui thích bên trong Đây là sự quý trọng chân thành nhất đối với nhau. Thật sự là thua anh rồi....

Động tác của Lăng Vân làm cho dục hỏa thiêu đốt trong cơ thể Dương Dực bùng bùng nổi lên, môi lưỡi trong miệng cùng Lăng Vân gát gao dây dưa, lâm vào cơn điên cuồng nguyên thủy nhất...

.....
Thật tốt, em yêu anh, mà anh, cũng yêu em.

Hoàn chính văn.

9. Chương 9: Phiên Ngoại (hoàn)

Ba giờ sáng, hỗn loạn tỉnh lại, Lăng Vân vươn tay mò mẫm muốn mở đèn giường, trong lúc tìm công tắc tay động phải một vật thể cứng rắn lạnh lẽo, liền “oành” một tiếng, tiếng kính rơi vỡ vụn lạnh lạnh vang bồi hồi trong đêm tối. Theo bản năng, Lăng Vân xuống giường, xỏ dép lê, đi tới nơi ‘phát ra chuyện xấu’, ngồi xổm xuống, chuẩn bị dọn dẹp mảnh vỡ.

“Lăng Vân!” Động tác thu dọn vì âm thanh ngăn ngủ này mà dừng lại, phản ứng không kịp, Lăng Vân đã bị Dương Dục vừa bị âm thanh rơi vỡ đánh tỉnh nắm tay kéo dậy, nửa ôm nửa ngồi trên giường. Ánh đèn cam nhạt mờ chiếu lên sườn mặt Dương Dục, phảng phất bao lên một tầng mây mù, tựa như ảo mộng. Lăng Vân tham lam mà ngẩng nhìn người đàn ông trước mặt này, nhìn người đàn ông này tỉ mỉ tìm kiếm xem bàn tay hắn có bị thương lúc dọn dẹp không cẩn thận hay không, nhìn người đàn ông này cầm chổi và thùng chăm chú quét dọn mảnh thủy tinh trên mặt đất, trong mắt tràn đầy quyến luyến. Có điều, khi ánh mắt chạm đến đôi chân trần của anh đi trên sàn nhà, quyến luyến liền biến thành kinh sợ cùng phần nộ!

Lăng Vân một nhát kéo Dương Dục đang còn thu dọn dề lên giường, kéo qua góc chăn phủ lên hai người, sau đó dùng đùi kẹp lấy hai chân Dương Dục, cẩn thận sưởi ấm, “Như thế nào mà dép còn không xỏ đã xuống giường.”

Ấm áp hòa thuận, Dương Dục há miệng ngáp to một cái, còn buồn ngủ. Anh lắc lắc đầu, hai tay ôm lấy eo Lăng Vân, gối đầu lên ngực người yêu, cọ cọ, nhắm mắt lại, trong chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Mái đầu bù xù sượt qua sượt lại trước ngực Lăng Vân có chút ngứa, hắn buồn cười xoa nhẹ mái tóc trên đầu Dương Dục hai ba cái, ngả xuống, ôm lấy đầu Dương Dục vào ngực cùng rơi vào mộng đẹp.

Khi đó, H đại nghênh đón một đợt tân sinh viên mới trong lễ khai giảng. Trên quảng trường rộng lớn, dựa theo trình tự lớp, các nhóm học sinh đứng nghiêm chỉnh sang các lối khác nhau. Kỳ thi đại học mới kết thúc cách đây không lâu, các thiếu nam thiếu nữ đều thỏa thuê mãn nguyện vì đã đỗ được vào trường danh tiếng mong ước. Nhận trọng trách đại biểu tân sinh viên, Lăng Vân sau khi kết thúc bài diễn thuyết liền đi về hàng ngũ của lớp mình, lại phát hiện phía trước có vài nam sinh đang tụ tập cười nói cái gì đó rất vui vẻ.

“Chính là nhỏ ấy.” Một nam sinh trong nhóm chỉ về lớp học cách đó hai hàng, trên mặt mang ý cười mà ‘tất cả mọi người đều hiểu’.

“Đều là mấy em gái xinh đẹp, hà hà hà....”

“Ôm ấp đuề huề, xinh đẹp ơ, biết thế ông đây cũng đi thi khoa mẫu giáo....”

Lăng Vân nhìn theo phương hướng ngón tay nam sinh kia chỉ, sau một đám con gái là một chàng trai cao lớn. Tháng 9, mặc dù đã qua giữa hè, nhưng nắng gắt cuối thu cũng không quá dễ chịu, không ít người mang theo mũ che nắng, quạt tránh nóng, thỉnh thoảng uống ngụm nước lạnh giải khát. Chỉ có nam sinh cao lớn kia đứng nghiêm, mắt nhìn thẳng phía trước, không có bất kì động tác dư thừa nào. Thị lực của Lăng Vân rất tốt, cho dù khoảng cách khá xa, hắn vẫn có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt lãnh đạm của nam sinh cao lớn kia, thậm chí, nam sinh đứng dưới ánh mặt trời chói chang, hàng lông mi dài buông xuống khẽ run rẩy cực nhỏ cũng bị hắn bắt được. Lông mi dài như vậy....thật không tệ, trong một chốc, trong lòng Lăng Vân nghĩ như vậy.

Trời đất mênh mông, có thể gặp lại chính là duyên phận. Có nhân duyên cạn, chỉ một ánh mắt liếc cách xa, có nhân duyên sâu, nhập vào mắt lại thấu vào tim. Lăng Vân lần đầu quan tâm đến hình dáng của một người, nhưng không thể phủ nhận, chỉ ánh mắt này, đã đem cậu nam sinh kia so với những người khác phân chia rõ ràng, hắn yên lặng nhớ kỹ nam sinh tên “Dương Dục”.

Khi trong lòng để tâm lưu ý, Lăng Vân rất nhanh liền biết cái người trong khoa giáo dục mầm non này mặc dù trông thì như lạnh nhạt, kỳ thực rất dễ thân cận, làm người lại chăm chỉ cẩn thận, sáng sớm đứng trong sân tập luyện mở băng ghi âm luyện giọng, chạy bộ làm nóng người, buổi chiều trong phòng luyện âm, đàn hát luyện tập, buổi tối trong phòng tập võ đạo xoay chân, nhìn gương chỉnh sửa. Lăng Vân từng nhiều lần vào buổi sáng “đi ngang qua” sân luyện tập, nhìn nam sinh đó một lần lại một lần chăm chỉ luyện tập, nhìn nam sinh đó khuôn mặt lạnh nhạt lúc hát không cho phép bản thân sai âm, nhìn nam sinh đó đón ánh mắt trời, mồ hôi nóng chảy đầm lưng áo vẫn kiên quyết không rời từng bước chạy bộ. Lúc đó, Lăng Vân tựa bên một gốc cây đại thụ, đứng nhìn hồi lâu.

Loại chú ý này, bí mật lại khó nói. Mãi cho đến tận một ngày kia, Lăng Vân rốt cục tìm được một lý do cho sự bất thường của chính bản thân mình.

Ngày đại hội thể thao toàn trường 17 tháng 12, Dương Dực báo danh chạy cự li dài 5000m, nhờ sự tập luyện trường kỳ mà Dương Dực vẫn luôn duy trì trạng thái cân bằng dẫn ở top đầu. Ngày đó Lăng Vân xin đảm nhiệm chức trách trọng tài nắm máy đếm giờ mấy lần suýt nữa trượt, trong đầu tất cả đều chỉ là hình ảnh Dương Dực trong lúc thi chạy khuôn mặt đỏ hồng cùng ý chí kiên định tiến lên, hai con mắt sáng ngời rực rỡ. “Cậu ta, đang chạy về phía mình!” Ý nghĩ bất ngờ xuất hiện cùng với khát khao được đón nhận cái ôm khiến Lăng Vân kích động thật lâu không thể bình tĩnh. Thì ra, đây chính là bởi vì bản thân đối với một nam sinh khác nảy sinh dự vọng: chiếm giữ!

Một ngày nọ, Lăng Vân một mình đến tiệm bánh ngọt Lý Kí mà Dương Dực thường đi, ném hết tất cả điểm tâm ngọt bên trong, sau đó cho ra một quyết định.

Cách mấy ngày, tin tức tài tử hệ tài chính đi du học Pháp từ trong khoa truyền ra ngoài.

Trên thế giới, có một loại tình cảm cần dùng thời gian đến lắng đọng.

.....

Sáng sớm, ánh mặt trời vừa lên cao, anh ngay bên cạnh em, chậm rãi thức giấc.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thích-anh>